

KÖZÖS-SÉG

Közös-ség érzése

Vannak, akik saját problémájukon keresztül jutnak el a közösséghez.

Vannak, akik megérik, hogy a problémájuk másokkal is közös, és az összefogásban látják meg az erőt. Vannak, akik valamilyen hiányból indulnak el, és vannak, akik másokon szeretnének segíteni.

Érzünk valamit belül, ami azt súgja, hogy az élet több annál, hogy én egyénileg hogyan boldogulok, több annál, hogy én jól éljek, meglegyen mindenem. Ez az érzés annak az érzése, hogy nem csak én létezem – van valami, ami több nálam, több az én életemnél.

A közös-ség érzése mindannyiunkban ott van.

Mindannyian ezt keressük. Csak lehet, hogy még nem tudatosan.

Felelősség

Ma még a „felelősség” szó hallatán megjelenhet valamilyen súly, súlyosság képzete bennünk.

Felelősség... felel a tetteiért, felelős a gondolatiért, felelős valamiért stb. Gyermekkorunk iskolai élménye is kapcsolódhat a felelősség szóban rejlő felel szóhoz. Fel szólít a tanár, felelnünk kell, számon kérnek...

A felelet jelenthet azonban válaszadást is...

A felelősség szoros kapcsolatban áll döntéseinkkel. Milyen szándék vezet? Mi mozgatja, mi a mozgatórugója cselekedeteinknek? Mi határozza meg a döntésünket? Az önzés (egyéni érdekek, valamilyen érzelem – pl. düh stb.), vagy valami nagyobb – az egész szempontja?

Mai világunkban talán a legnagyobb kihívás és a legnagyobb felelősség az önzés leépítése.

A felelősség gondolata gyakran nem gyengíti, hanem erősíti az énünket. **ÉN FELELŐS VAGYOK!**

Amíg az mozgat, hogy ÉN vagyok felelős, addig ugyan-
 azt, azt az én-ből kiinduló mintát követjük, amit eddig,
 csak kicsit magasztosabb formába ágyazva.

Én felelős vagyok a Földért...

Én felelős vagyok érted...

Én felelős vagyok a tetteimért... stb.

Ezek a mondatok feltételezik az én hatalmamot, amivel
 kialakul egy alá-fölérendelt viszony. Ha felelős vagyok,
 akkor hatalommal is rendelkezem. Hatalmasnak, hata-
 lommal bírónak gondolom, látom magam.

Az „én felelős vagyok” sugalmazhatja azt, hogy a másik
 (mások) persze nem e szerint él(nek). Ez falat építhet
 közénk, emberek közé.

Előfordul, hogy éppen a felelősség felvállalása az a fal,
 amit mi magunk építünk a valódi feladatunk elé, és gát-
 ként működtetjük azt. (Pl. belátható, hogy nem tehetem,
 hiszen felelős vagyok a megélhetésért, anyagi életün-
 kért, a családért, munkámért...) Mentségként használ-
 juk, hogy ne kelljen felvállalni azt, amit azért legbelül
 érzünk, vagyis valami olyat, amit nem csupán magun-
 kért, vagy a közvetlen hozzátartozóinkért, hanem a nagy
 egész érdekében kellene tennünk.

Talán éppen ezen falak fel nem építése lehetne a valódi
 felelős gondolkodás?

Gyakran a félelem irányítja a felelősségérzetünket.

A jelenlegi környezetvédelmi mozgalmaknak nagy része az ember (kisarcolt jólléte és életszínvonala melletti) életben maradásáról szól. Ez irányítja a cselekedetek jelentős részét, nem pedig a Föld megbecsülése, gazdagítása, a vele való együttműködés. Az egyoldalú kapcsolatból át kell lépni az együttműködésbe. Ehhez alázatra és tiszteletre van szükség.

Az önmagunkért vállalt felelősség akkor nyer igazi értelmet, ha úgy tekintünk magunkra, mint az egész részére.

Ami az egyesben van, az van az egészben, és így végső soron minden egyes ember felelős az egész viláért.

Ha a döntéseink az ÉLET tiszteletéből, az EGY-ségbe vetett hitből indulnak ki, a felelősséget nem súlyként, hanem a világgunkkal való azonosságként fogjuk megélni.

A felelősség súlya megszűnik, ha a felelősséget együttműködésként értelmezzük, együttműködésként mindannyiunkkal, az egészszel, ha feleletként értelmezzük a kihívásokra, meglátva az okokat és okozatokat.

Társadalmi kérdések

Mit jelent az, hogy társadalom? Kik alkotják a társadalmat, kik hozzák a szabályait? Mit jelent az, hogy társadalmi elvárás? Ki dönt valami helyességéről vagy helytelenségéről? Nem mi emberek, mindannyian vagyunk a társadalom – én, te, ő, mi? És ha mi vagyunk, akkor ki mit vár el kitől? Kik hozták azokat a szabályokat, törvényeket, amelyek szerint élünk, és amelyek többsége ellen lázadunk? Mit várunk el és ki várja azt el, de legfőképpen kitől, mitől várjuk mi el, hogy jobb legyen a világ? Mit teszünk mi ezért?

Együtt gondoljuk

A társadalmi konvenciók világa és az ebben való részvétel tulajdonképpen a feloldódás egyik fajtája. Része vagyok az egésznek. Hiszen „mindenki” azt gondolja, amit én is. Létrehoztunk, hozunk valami KÖZÖS-et.

Ezért fogadjuk el, hiszen „könnyűvé” teszi az életünket. A teljes abszurditás, hogy pont nem ez teszi azzá, hanem a feloldódás, az „együtt gondoljuk” élménye. De mi a szabályokkal, a „közmegegyezéssel” kialakított szabályokkal, gondolatformákkal azonosítjuk ezt a könnyebbséget.

Pedig pont a mögöttes dolog a lényeg: a KÖZÖSEN gondoljuk ugyanazt. Tulajdonképpen igazán ebben oldódunk fel, csak nem ezt látjuk, nem ezzel azonosulunk.

Nem a gondolat tárgya, hanem a KÖZÖSEN a kulcs!

Közösségi önismeret

Minden, a világban létbe hívott dolog önálló lényként is tekinthető, saját lélekkel, személyiséggel.

A jövő „pszichológiája” a közösség-pszichológia, vagy inkább közösség-lélektan.

Ugyanúgy, ahogy az utóbbi időkben kifejlődött és megerősödött az önismeret, szükséges – és a következő lépés ez is kell, hogy legyen – a köz-, közösség-ismeret megjelenése és megerősödése is. Ez nem azonos az egyén közösségben betöltött szerepének a vizsgálatával (de ez a vizsgálat természetesen része lehet annak).

Ez az új megközelítés azzal a kérdéssel foglalkozik, hogy az adott közösség hogyan képes leginkább a fejlődés szolgálatába állni. Mik az erősségei, gyengeségei, mi a feladata, és ezt az együttes képességüket hogyan tudják legjobban kamatoztatni.

A kulcs abban van, hogy az adott közösség önmagát egy egységnek tekintse – mint egy egyén –, így szemlélje, vizsgálja magát, és eszerint találja meg helyét, szerepét az EGÉSZ-ben...

Globalizáció – Magyarország

A „minden egy” nem azt jelenti, hogy egy valamit le kell másolni, ami már megvan, vagy annak a képére kéne formálnunk magunkat, a világot. A „minden egy” azt jelenti, hogy saját egyediségünkől kiindulva, azt kibontva építjük fel (nyilvánítjuk meg) az „új” egységet.

Félreértelmezzük a globalizációt.

A kozmopolita lét nem az önfeladást kellene, hogy jelentse. A globalizációra (internet, angol nyelv, jólét, üzleti élet, uniós pályázatok, beruházások stb.) való illetén törekvés az út egy lépcsője lehet, de semmiképp nem végcél.

Magyarország problémáinak egy része is abból adódik, hogy másol és nem önmagából építkezve járul hozzá az egészhez (nyugati minta, „amerikai álom” stb.). Ez számunkra, magyarok számára, így egy az egyben egy idegen világ – csakúgy, mint a szocializmus volt –, amiben nem érezhetjük jól magunkat. Érdeemes lenne újragondolnunk, mik országunk, nemzetünk mélyebb rétegei, értékei? Kik vagyunk, mire építhetnénk? (Természetesen ezen nem a „mi vagyunk a világ közepe” típusú gondolkodást kell érteni.)

Ha valamire fókuszálunk, akkor az megvalósul, illetve amire fókuszálunk az meg is valósul. Így aztán nem mindegy, mit tartunk a középpontban.

Eddig mindig valami ellen fogtunk össze, így gyakorlatilag mindig valaminek az ellentétét valósítottuk meg, ezzel megölve azt és nem építkezve annak tanulságaiból, lehetőségeiből. A valami ellen való cselekvés abból nyeri erejét, hogy valamit, ami eddig volt, rossznak minősít. Eddigi célunk a JOBB élet volt. Ehhez mindig valamit rossznak kell látnunk. A jobb mindig valaminek a javítását jelenti, hiszen feltételezi, hogy valami rossz.

Új fókusz, új közös célt kell találnunk!

Talán pont nekünk, magyaroknak, Magyarországnak jutott az a szerep, hogy egy fajta híd legyünk. Híd legyünk a Kelet és a Nyugat között, híd a pénz és a kreativitás között, híd a fizikai és a szellemi világ között. ... Ehhez a híd-szerephez van meg minden adottságunk. Hiszen itt találkozik össze a két kultúra minálunk – így láthatjuk, megélhetjük mindkét világ előnyeit, hátrányait. Mi magunk is megéljük ennek konfliktusát, hiszen mi magunk is folyton valaminek az ellentétében élünk, mindig ellentétet teremtünk (gondoljunk csak történelmünkre, politikai életünkre).

De nem kell ennek feltétlenül így lennie, hiszen a végletek és ellentétek világa azt az ajándékot is adhatja, hogy látjuk ezeket, és képesek lehetünk harmóniát teremteni köztük. Márpedig ha az összekötést és nem a szétválasztást választjuk, akkor megteremthető a harmónia.

Ha nem végletekben gondolkodunk, hanem a közösen és az összekötésben, megtaláljuk megfelelő helyünk a világban, helyünket, amellyel nemcsak magunkat, hanem az egész emberiséget szolgálhatunk.

Nő világ

Gyakran találkozunk ma azzal a nézettel, hogy a világnak a női minőség erősítésére van szüksége. Ennek eredményeként a nők vezető szerepre törnek (feladva eredeti minőségüket), férfi feladatokat vállalnak, férfiasodnak. A férfiak pedig nőiesednek.

De valóban erre lenne szükségünk, és így?

Az alapgondolkozásunk jelenleg férfi energiával telített, így a megoldásaink mindig ebből születnek. (Maga a fenti gondolat – a női minőség erősítése – is alapjában férfi energia.)

Állandó cselekvési kényszerben vagyunk. Mindig tenni akarunk valamit. Magunkért, a családukért, a világért. Elé akarunk menni valaminek. Meg akarunk oldani valamit. El akarunk érni valamit. Mindig újabb célunk van. Folyton jobbítani akarunk. Ezek férfi energiák, amik nagyon fontosak és nélkülözhetetlenek az élethez. A probléma abban áll, hogy jelenleg szinte kizárólagosak.

Mindez nem tud helyet adni az elmélyülésnek, a ráhangolódásnak, a ráhagyatkozásnak, az elfogadásnak.

Mindenkinek, férfiaknak és nőknek egyaránt ezzel van ma dolga, erre van szüksége. Szükségünk van a ráhan-

golódásra és ráhagyatkozásra a nagyobb „hatalomra”, az ÉLET-re, annak törvényire.

Ez egy áldott állapot, a csend és béke állapota. Az ebből születő cselekvések is ilyenek lesznek, tudatosak, mélyről jönnek.

Amikor ez megtörténik, az tulajdonképpen már a két energia (női és férfi) összefonódása, egyesülése.

A jövő új társadalma nem a mostani eltörléséből vagy átalakításából, újjáépítéséből születik, hanem mély megértésből, ráhangolódásból, elfogadásból.